

Sygn. akt VI Ka 35/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Małgorzata Bańkowska

Sędziowie: SSO Marek Wojnar

SSO Anna Zawadka (spr.)

Protokolant protokolał sądowy- stażysta Monika Suwalska

przy udziale prokuratora Jerzego Kopia

po rozpoznaniu dnia 31 maja 2016 r.

sprawy

G. S. (1) syna J. i B. ur. (...) w Z.

oskarżonego o przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

R. M. syna T. i E. ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 24 września 2015 r. sygn. akt IV K 266/13

1. wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego R. M. uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie do ponownego rozpoznania;

2. zmienia wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego G. S. (1) w ten sposób, że:

- uchyla rozstrzygnięcie w zakresie punktu 3 i 4 zaskarżonego wyroku;

- uchyla wyrok w zakresie czynu z punktu 1 i w tej części sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie do ponownego rozpoznania;

3. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w punkcie 2 wyroku kary 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, zalicza oskarżonemu G. S. (1) okres tymczasowego aresztowania od dnia 19 października 2011 r. do dnia 16 marca 2012 r.

SSO Marek Wojnar SSO Małgorzata Bańkowska SSO Anna Zawadka

VI Ka 35/16

UZASADNIENIE

G. S. (1) został oskarżony o to, że:

1. w okresie od grudnia 2010 r. do 18 października 2011 r. w W. w krótkich odstępach czasu i w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za kwotę nie mniejszą niż 1200 zł udzielił M. M. (1) nie mniej niż 40 grama netto środka odurzającego w postaci marihuany oraz nie mniej niż 5 gram netto substancji odurzającej w postaci kokainy za kwotę 850 zł, a nadto w okresie od lipca 2011 r. do października 2011 r., w krótkich odstępach czasu i w realizacji z góry powziętego zamiaru udzielił innym nieustalonym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nie mniej niż 240 gram netto substancji odurzającej w postaci kokainy i nie mniej jak 1000 gram netto substancji odurzającej w postaci marihuany,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

2. w dniu 19 października 2011 r. w W., wbrew przepisom ustawy posiadał 1,35 grama netto substancji odurzającej w postaci kokainy

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

R. M. został oskarżony o to, że:

w okresie od września 2011 r. do 18 października 2011 r. w W. udzielił nieustalonej osobie 1,50 grama netto środka odurzającego w postaci kokainy

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 24 września 2015 r., w sprawie sygn. akt IV K 266/13

1) w ramach zarzut stawianego oskarżonemu **G. S. (1)** w pkt. 1 aktu oskarżenia uznał go za winnego tego że w okresie od grudnia 2010 r. do 18 października 2011 r. w W. w krótkich odstępach czasu i w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za kwotę nie mniejszą niż 600 zł udzielił M. M. (1) nie mniej niż 20 grama netto środka odurzającego w postaci marihuany oraz nie mniej niż 5 razy substancję odurzającą w postaci mefedrolu za kwotę 150 złotych i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę jednego roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności;

2) oskarżonego G. S. (1) uznał za winnego popełnienia występkę zarzucanego mu w pkt. 2 aktu oskarżenia art. 62 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 62 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę pięciu miesięcy pozbawienia wolności

3) na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczone w pkt. I i II wyroku kary pozbawienia wolności połączył i w ich miejsce wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności;

4) na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zaliczył okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od 19.10.2011 r. do 19.04.2012 r. uznając ją za wykonaną w całości

5) oskarżonego R. M. uniewinnił od popełniania zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z art. 58 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

6) na mocy art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29.05.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa środka odurzającego opisanego w pkt. 1 wykazu dowodów rzeczowych DRZ (...) - (...) zarządzając jego zniszczenie

7) na mocy art. 230 § 2 k.p.k. zarządził zwrot oskarżonemu G. S. (1) dowodów rzeczowych w postaci telefonów, kart sim opisanych w pkt. 2-8 wykazu dowodów rzeczowych DRZ (...)- (...)

8) na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego G. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 zł (czterysta) złotych tytułem zwrotu części wydatków zwalniając go na mocy art. 624 § 1 k.p.k. od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w pozostałym zakresie

9) na mocy art. 632 pkt 2 k.p.k koszty postępowania dotyczące R. M. przejął na rachunek Skarbu Państwa .

Od powyższego wyroku apelację wniósł Prokurator zaskarżając wyrok na niekorzyść obu oskarżonych przy czym odnośnie oskarżonego G. S. (1) w części dotyczącej występku z art. 59 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. Natomiast odnośnie oskarżonego R. M. zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 1 i 3 kpk zarzucił wyrokowi:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na dokonaniu dowolnej oceny materiału dowodowego albowiem wbrew doświadczeniu życiowemu i zasadom logicznego rozumowania, Sąd I instancji odmówił wiarygodności pierwotnie złożonym przez P. L. (S.) oraz G. S. (1) wyjaśnieniom, w takim zakresie, w jakim te depozycje wskazywały na ilość oraz rodzaj sprzedanych przez G. S. (1) środków odurzających oraz na fakt sprzedaży środków odurzających przez R. M. a to łącznie skutkowało zmianą opisu czynu zarzucanego oskarżonemu G. S. (1) oraz uniewinnieniem oskarżonego R. M.. W konkluzji skarżący na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. wnosił o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Powyższy wyrok uprawomocnił się w części dotyczącej oskarżonego G. S. (1) w zakresie czynu z pkt 2 wypełniającego dyspozycję art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, z uwagi na niewniesienie w tym zakresie apelacji przez żadną ze stron.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora okazała się zasadna i zasługuje na uwzględnienie, a co za tym idzie wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonego R. M. w zakresie czynu kwalifikowanego z art. 58 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wobec oskarżonego G. S. (1) w części dotyczącej czynu z pkt 1 oraz pozostałych rozstrzygnięć dotyczących kary łącznej pozbawienia wolności oraz zaliczenia na poczet tej kary okresu tymczasowego aresztowania, jak również kosztów postępowania, należało uchylić i przekazać sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi- Południe w Warszawie, jako Sądowi I instancji, do ponownego rozpoznania.

Kontrola odwoławcza wykazała, że uniewinnienie R. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu, jak również dokonane w tym zakresie ustalenia faktyczne i przeprowadzoną przez Sąd I instancji ocenę dowodów także w zakresie czynu z pkt 1 zarzucanego oskarżonemu G. S. (1), a kwalifikowanego z art. art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., należy uznać za błędne i wykraczające poza ramy określone w art. 7 k.p.k. Rację ma Prokurator podnosząc dokonanie przez Sąd dowolnej oceny materiału dowodowego, wbrew doświadczeniu życiowemu i zasadom logicznego rozumowania. Wskazać należy, iż Sąd Rejonowy wprowadził drobniaczowo przeanalizował wyjaśnienia G. S. (1) i zeznania świadków P. S. oraz M. M. (1), a następnie słusznie dostrzegł zachodzące w nich sprzeczności, jednak wyprowadził z tego błędny wniosek, że ze względu na brak konsekwencji pierwsze wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadków z postępowania przygotowawczego nie mogą stanowić podstawy do przypisania oskarżonemu G. S. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1. Natomiast w przypadku zeznań świadka M. M. (1) Sąd uznał zeznania tego świadka za wiarygodne w pewnym tylko zakresie, przy czym nie można w sposób jednoznaczny ustalić w jakim dokładnie zakresie i dlaczego Sąd uznał na podstawie zeznań tego świadka, że oskarżony sprzedał świadkowi M. M. (1) akurat nie mniej niż 20 gram marihuany, skoro ani oskarżony ani świadek M. na taką ilość tego środka odurzającego nie wskazują. Oskarżony G. S. (1) w swoich pierwszych wyjaśnieniach złożonych bezpośrednio po zatrzymaniu przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił /k.86-88/, że handlował marihuaną i kokainą. Od lipca 2011r. do 18.10.2011r. sprzedał ok. 120

gram netto kokainy i 600 gram marihuany. Z czego M. M. (1) sprzedał 40 gram marihuany i 5 gram kokainy. Podał nie tylko dokładne ilości, ale nawet ile zarabiał na każdym gramie narkotyków. Przyznał też, że część kupionych narkotyków zużył na własne potrzeby. Oskarżony R. M. miał sprzedać tylko 1 gram kokainy o czym powiedział mu później po sprzedaży. Następnie G. S. (1) swoje wyjaśnienia odwołał wskazując na ich złożenie pod wpływem głodu narkotycznego, pomimo, że notatki z ostatniej wizyty oskarżonego w Poradni Uzależnień na kilka dni przed zatrzymaniem wskazują, na okazjonalne przyjmowanie kokainy i palenie marihuany/k.354-359/. Ponadto biegli w opinii sądowo – psychiatrycznej /k.398-401/ wskazali, że nie ma danych na używanie przez oskarżonego opiatów, a tylko opiaty powodują tzw. „skrety” o których wspomina oskarżony.

W związku z tym należy bardzo dokładnie rozważyć, czy rozbieżności w wyjaśnieniach G. S. (1) nie są wynikiem przyjętej przez oskarżonego linii obrony obliczonej na uchylenie się od grożącej mu odpowiedzialności karnej, zwłaszcza jeśli się uwzględni wnioski płynące z opinii sądowo-psychologicznej dotyczącej oskarżonego oraz treść znajdującą się w aktach sprawy dokumentacji medycznej odnośnie braku motywacji oskarżonego do podjęcia leczenia odwykowego, skłonności do posługiwania się kłamstwem i manipulacją w celu osiągnięcia doraźnej korzyści oraz rozpoznanie u niego osobowości o cechach nieprawidłowych u osoby od wielu lat uzależnionej od marihuany i kokainy /k. 345,398-401,496-515/.

W rozważaniach Sądu I instancji zabrakło również analizy tych pierwszych wyjaśnień oskarżonego w kontekście wyjaśnień P. S. (obecnie L.), która zatrzymana razem z oskarżonym potwierdziła przeciw fakt utrzymywania się oskarżonego z handlu narkotykami w postaci marihuany i kokainy. Fakt odwołania tych pierwszych wyjaśnień przez P. S. na rozprawie przed sądem w sprawie IV K 1125/12, budzi poważne wątpliwości co do wiarygodności tych zmienionych wyjaśnień, zwłaszcza w kontekście powoływania się na rzekome złożenie pierwszych wyjaśnień pod presją wywołaną pobiciem oskarżonego G. S. (1) przez przesłuchujących go policjantów, o którym to pobiciu nie wspominał nawet oskarżony G. S. (1).

Z braku opisanego przez oskarżonego detali procederu handlu narkotykami, wbrew argumentom Sądu Rejonowego nie można w sposób logiczny wysnuć wniosku, że tego handlu nie było. Nie bardzo wiadomo dlaczego oskarżony miałby w swoich pierwszych wyjaśnieniach pomawiać się bezzasadnie, zawyżając i to znacznie ilości sprzedanych narkotyków oraz przyznawać się do handlu znacznie bardziej niebezpieczną dla zdrowia i uzależniającą kokainą, a także obciążać bez powodu oskarżonego R. M. sprzedażą akurat 1 grama kokainy. Sądowi Odwoławczemu z urzędu wiadomo, że osoby trudniące się tym procederem nawet złapane na gorącym uczynku, z zasady nie epatują szczegółami dotyczącymi źródeł pozyskiwania narkotyków oraz danymi osób, którym te narkotyki sprzedają, a to z bardzo prostej przyczyny, aby nie niszczyć źródeł swojego zarobku. Ponadto obciążając w swoich pierwszych wyjaśnieniach oskarżonego R. M. sprzedażą tylko jednego grama kokainy, oskarżony G. S. (1) nic nie zyskiwał procesowo, a zebrane dowody nie wskazują na istnienie jakiegokolwiek konfliktu między oskarżonymi, co ewentualnie w sposób logiczny tłumaczyłoby bezzasadność takiego pomówienia. Oskarżony w swoich kolejnych wyjaśnieniach wprawdzie odwołał to pomówienie R. M., ale nie umiał w logiczny sposób uzasadnić zmiany wyjaśnień i mało przekonująco twierdził, że chodziło właśnie o to, iż R. M. nie sprzedał ani razu kokainy. W tych okolicznościach kwestia wiarygodności wyjaśnień złożonych przez oskarżonego G. S. (1) na rozprawie jest co najmniej dyskusyjna.

Nie można podzielić także stanowiska Sądu Rejonowego, że świadek M. M. (1) logicznie i plastycznie (czyżby chodziło o elastyczność?) skorygował i uzupełnił swoje zeznania na rozprawie. Niewątpliwie jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy świadek potwierdził jedynie fakt kilkukrotnego (3-4 razy) zakupu od oskarżonego G. S. (1) marihuany, ale nie umiał w sposób logiczny wyjaśnić dlaczego wcześniej pomawiał go o systematyczną sprzedaż środków odurzających przez okres ok. 10 miesięcy (od grudnia 2010r. do października 2011r.) średnio po 1 gramie tygodniowo marihuany i pięciokrotnie po 1 gramie kokainy. Świadek wskazał przeciw najpierw ilości kupionych środków odurzających w sposób zgodny z pierwszymi wyjaśnieniami G. S. (1). Sąd I instancji poprzestał na samym stwierdzeniu, że świadek odwołał wcześniejsze depozycje korygując ilości oraz rodzaj zakupionych od oskarżonego środków odurzających dając wiarę, że zamiast 40 gram marihuany świadek zakupił połowę tej ilości, a zamiast kokainy świadek kupił od oskarżonego 5 gram mefedrolu, w sytuacji gdy jak słusznie zauważa skarżący, substancja o takiej nazwie nie jest i nie była wymieniana w żadnym z załączników do ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

W załącznikach do ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w wykazie środków odurzających i substancji psychotropowych nie figuruje „mefedrol”. W załączniku nr 2 w wykazie substancji psychotropowych grupy I-P znajduje się mefedron, dlatego nie można uznać za prawidłowe przypisanie oskarżonemu G. S. (1) przez Sąd I instancji udzielania M. M. (1) akurat takiej bliżej nie określonej substancji. Należy wskazać, że świadek M. M. (1) przesłuchany dwukrotnie na rozprawie podawał dwie różne nazwy: mefedol i mefedrol, stwierdzając, że albo się przejęczył albo zostało to źle zapisane. Przy czym Sąd Rejonowy nie dostrzegł, że żadna z tych nazw nie jest prawidłowa, co może wskazywać albo na omyłkę albo na niewiedzę świadka i chęć celowego wprowadzenia w błąd. Sąd zaniechał podczas tego przesłuchania szczegółowego ustalenia w jaki sposób świadek M. M. (1) przyjmował tę substancję i pod jaką postacią oraz jakie po jej zażyciu odczuwał efekty działania. Ustalenie tych szczegółów być może ułatwiłoby prawidłową weryfikację zeznań złożonych na rozprawie przez świadka M. M. (1). Należy podkreślić, że świadek w zeznaniach złożonych na rozprawie zaprzeczył aby wcześniej mówił o kokainie i stwierdził, że użył słowa „koks”. Powyższym depozycjom przeczą jednak zeznania świadka P. W. /k.293-294/, policjanta, który przesłuchiwał M. M. (1). Z zeznań tego świadka wynika, że słowa zapisane w protokole są słowami osoby przesłuchiwanej, funkcjonariusz policji nie używał w protokole własnych zwrotów.

W świetle powyższych okoliczności brak jest podstaw do zaakrobowania poglądu Sądu Rejonowego, że zeznania świadka M. M. (1) złożone na rozprawie stały się podstawą zmiany opisu czynu przypisanego G. S. (1).

Zdaniem Sądu Okręgowego nie można także zaakceptować stanowiska Sądu Rejonowego odnośnie oceny zeznań świadka C. J. złożonych na rozprawie jako szczegółowych i logicznych, w sytuacji gdy różnią się one dość istotnie od tych złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Świadek początkowo twierdził, że dwukrotnie dawał oskarżonemu G. S. (1) pieniądze na marihuanę i tylko jeden raz oskarżony przyniósł mu towar. Natomiast na rozprawie zeznał, że nigdy nie kupował od oskarżonego narkotyków, tzn. dawał pieniądze na narkotyki, ale nigdy ich nie otrzymał. Wbrew argumentacji Sądu Rejonowego trudno uznać takie depozycje za logiczne, zwłaszcza w kontekście stwierdzenia, że świadek czytał protokół przed podpisaniem i miał do niego zastrzeżenia, ale nie zażądał sprostowania, bo przesłuchanie zbyt długo trwało i chciał stamtąd wyjść.

Zdaniem Sądu Odwoławczego Sąd I instancji nie przeanalizował dostatecznie wnikliwie motywacji w/w osób, która doprowadziła do złożenia przez nich na rozprawie wyjaśnień oraz zeznań odmiennej treści, dlatego rację ma skarżący podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia będący pochodną dowolnej oceny materiału dowodowego.

Sąd nie dokonał również weryfikacji prawdziwości wyjaśnień oskarżonego G. S. (1). W zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym występują bowiem istotne rozbieżności, a co za tym idzie ocena wiarygodności poszczególnych dowodów powinna zostać przeprowadzona bardzo wnikliwie i wyczerpująco.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy powinien ponownie przeprowadzić postępowanie dowodowe uwzględniając powyższe wskazania sądu odwoławczego co do dalszego postępowania, w szczególności poprzez wszechstronne przesłuchanie świadków w szczególności: M. M. (1), P. L. (z domu S.) i C. J., a także oskarżonego G. S. (1) pamiętając, że art. 389 § 1 k.p.k. właśnie w przypadku odmowy złożenia wyjaśnień przewiduje odczytanie wcześniejszych wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym w odpowiednim fragmencie i umożliwienie oskarżonemu wypowiedzenie się co do jego treści oraz wyjaśnienie zachodzących sprzeczności.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd orzekający po myśli art. 442 § 2 k.p.k. przeprowadzając postępowanie w zakresie dowodów osobowych może poprzestać na ujawnieniu zeznań świadków Ł. M., Z. S., M. M. (3), B. C. i P. W., których zeznania nie miały wpływu na uchylenie wyroku.

Marginalnie jedynie należy zauważyć, że przepis art. 45 § 1 k.k. nie pozostawia dowolności w zakresie orzeczenia przepadku korzyści majątkowej bądź jej równowartości, jeśli tylko spełnione są wszystkie ustawowe przesłanki w nim wymienione.

Wobec tego, że zaskarżony wyrok uprawomocnił się w części dotyczącej oskarżonego G. S. (1) w zakresie czynu z pkt 2 wypełniającego dyspozycję art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wymierzonej za ten czyn kary 5 miesięcy pozbawienia wolności, na etapie postępowania odwoławczego zasła konieczność zaliczenia na poczet orzeczonej kary odpowiedniego okresu tymczasowego aresztowania, które było stosowane wobec oskarżonego G. S. (1) w tej sprawie w okresie od 19.10.2011r. do 16.03.2012r.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy i ewentualnym zaliczeniu na poczet kary pozbawienia wolności pozostałego okresu tymczasowego aresztowania stosowanego w tej sprawie wobec G. S. (1) aż do dnia 28.06.2013r., należy mieć na uwadze, że w trakcie stosowania tymczasowego aresztowania oskarżony G. S. (1) w okresie od dnia 08.10.2012r. do 24.11.2012r. odbywał karę zastępczą 47 dni pozbawienia wolności /k. 587/.

Wobec uchylenia w części zaskarżonego orzeczenia i skierowania go do ponownego rozpoznania, zgodnie z art. 626 § 1 k.p.k., Sąd nie orzekał o kosztach procesu, gdyż wyrok nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie i obowiązek ten spoczywa na rozpoznającym sprawę Sądzie I instancji.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w wyroku.

SSO Anna Zawadka SSO Małgorzata Bańkowska SSO Marek Wojnar